

stitui pentru colectivele de artiști amatori, una din cele mai eficiente forme de activitate cultural-educative a maselor populare.

Urmărind în general progresul realizat la acest festival, în privința orientării colectivelor de amatori înspre abordarea unui repertoriu contemporan, cu vii rezonanțe în actualitate, ne-au bucurat piesele originale cu temă eroic-revoluționară. Am constatat cu satisfacție prezența în repertoriul echipelor, la faza orășenească a festivalului, a valoroaselor evocări într-un act ale evenimentului Eliberării: *Și pe strada noastră* de H. Lovinescu, *Într-o gară mică* de Dan Tărchilă.

Dacă în spectacole ca acela prezentat de Casa de cultură a tineretului „Vasile Roaită” din raionul Grivița Roșie — instructor Cornel Gîrbea — cu piesa *Într-o gară mică* am întâlnit destul de convingător redată atmosfera patetică a momentelor, prezența activă în acțiune a unor personaje viu reliefate: luptătorul comunist Manea-Ciobanu (mecanicul Petre Rauca), Caterina (eleva Vichi Popescu), Călugărul (maistrul Ion Stanciu), nu același lucru îl putem afirma despre spectacolul cu aceeași piesă al echipei de teatru a Casei de cultură a tineretului din raionul Tudor Vladimirescu. Aci, instructoroarea Silvia Exergian nu a îndrumat interpreții înspre dezvoltarea adevărului vieții în prezentarea eroicului, înspre o descifrare logică și convingătoare a sensurilor piesei.

E regretabil că în afara unor realizări individuale expresive și valoroase — cum ar fi savuroasa interpretare dată de elevul Marcel Horobeț personajului Picu, micul vagabond plin de visuri și de elanuri revoluționare, interpretarea emoționantă și autentică dată de către modelierul Ludovic Motorca soldatului român, sătul de front, dornic de a pleca acasă, și care se alătură comuniștilor, din spectacolul echipei de teatru a Uzinelor „Semănătoarea”, precum și viguroasa interpretare, de către fotoreporterul Emil Parascovici, a aceluiași rol în spectacolul Clubului muncitorilor sanitari — piesa lui H. Lovinescu nu și-a găsit exprimate în ansamblu valorile conținutului său revoluționar. Atît în spectacolul Uzinelor „Semănătoarea”, cît și al Clubului muncitorilor sanitari, și mai ales în spectacolul echipei întreprinderii „Acumulatorul”, nu s-a reușit o imagine convingătoare a luptătorului comunist Alexandru. Instructorii acestor echipe, Margareta Ionescu-Tutoveanu (Uzinele „Semănătoarea”) și Ion Babeș („Acumulatorul”), au îndrumat pe interpreți înspre o expresivitate exterioară, înspre deprinderi meșteșugărești, înspre căutări de un comic gratuit. Astfel, reprezentanții claselor exploatare, doamna Verdescu și mai ales speculantul Mandache, au apărut minimalizați, schematici.

Aceste parțiale nereușite nu pot însă știrbi imaginea bogată în semnificații și realizări a celui de-al doilea Festival bienal de teatru, contribuția artiștilor amatori la educarea patriotică cetățenească a spectatorilor, la cultivarea trăsăturilor revoluționare ale poporului — prin asemenea repertoriu — fiind deosebit de importantă.

Valeria Ducea

TEATRUL DE LA MARGINEA PĂDURII

Pe drumul de fier ce se strecoară prin pădure se ivesc doi ochi roșii. Cu mers de melc, o locomotivă micuță tîrîie, gîfîind, citeva vagoane. Trenul se oprește. Pereții unuia dintre vagoane — obișnuit, în aparență — se desfac ca petalele unei flori și apare o scenă. Muncitorii forestieri ies din cabanele situate în apropiere. Iau loc pe buștenii transformați ad-hoc în fotolii și, la lumina lunii, a stelelor, a licuricilor, a țigărilor aprinse (dar și a reflectoarelor cu care e înzestrat vagonul-teatru, spectacolul începe... Aproape de miezul nopții, după ce cortina s-a lăsat și după ce a conținut ropotul de aplauze, vagonul — tot ca o floare — se închide, scena dispare, locomotiva pitică fluieră ușor și trenul pleacă mai departe. Sintem în vara anului 1954, undeva prin munții Buzăului. E primul turneu întreprins cu vagonul-teatru al artiștilor amatori din ansamblul „Tapina”.

Ca orice teatru, și ansamblul artistic al muncitorilor forestieri din Nehoiu își are istoria lui. Să spicuiem din „jurnalul de bord“ al ansamblului câteva momente mai de seamă.

5 mai 1945:

Nu mai amânăm nici cu o zi. Chiar azi vom începe repetițiile. Distribuția am făcut-o de mult. Decorurile, costumele și toate celelalte le vom face mai târziu.

Iunie 1945:

„Botezul“ scenei. Mare succes.

Iulie 1945:

Plecăm într-un scurt turneu. La Mizil, prin „bunăvoința“ unui primar reacionar, ni se întrerupe curentul electric. Nu ne dăm bătăuți. Jucăm ca pe vremea lui Molière: la lumina lumânărilor.

August 1945:

Oaspeți de seamă. O unitate de ostași sovietici, reînforși de la Berlin, poposește în drum spre patrie, în localitate. I-am invitat la spectacol. Au venit. Le-a plăcut. Ne-au felicitat. Și noi i-am felicitat.

Ianuarie 1947:

În plină iarnă, pe zăpadă, dăm un spectacol la una din gurile de exploatare, pe o rampă de funicular. E primul nostru spectacol pe care îl prezentăm în inima pădurii, „la cioată“, cum se spune pe aici.

Iulie 1949:

Punem temelia noii săli de teatru, pe care am hotărît s-o construim prin muncă voluntară.

Ianuarie 1950:

Construcția e gata. Am început lucrările de finisare. Nu va mai trece multă vreme și vom putea juca pe noua scenă.

Martie 1950:

Zi mare. Inaugurăm noua sală de teatru, cu piesa Cumpăna de Lucia Demetrius. Liviu Ciulei ne-a făcut decorurile.

Octombrie 1951:

Participăm la primul concurs de teatru de amatori, cu piesa Medicul de plasă. Căpătăm prima distincție.

Februarie 1952:

Sărbătorim centenarul Caragiale.

Martie 1952:

Turneu pe valea Troțușului pentru muncitorii forestieri de acolo. În drum, ne oprim mai întâi la Pătîrlagele, o comună din apropiere de noi. Sîntem surprinși și incurcați că, după primul act, oamenii aruncă cu monede pe scenă. Oare nu le-a plăcut cum am jucat? După terminarea spectacolului ni se explică: e vorba de un vechi obicei local prin care oamenii își manifestă simpatia față de oaspeți.

Octombrie 1953:

Participăm la finala celui de al III-lea concurs al echipelor sindicale de amatori. Timp de două săptămîni ne mutăm în Capitală, la... „Ambasador“. Dăm spectacole pe scena Teatrului Armatei, a Teatrului Național și a Teatrului C.C.S. Public mai mult, emoții mai mari.

August 1954:

Construim, după o idee a instructorului nostru N. Pascu, un vagon-teatru. Primul turneu la gurile de exploatare de pe Valea Șirului, Valea Harțagului și Valea Bîscei. În total vizităm 33 de exploatări. Peste tot sîntem primiți cu foarte multă bucurie.

Septembrie 1955:

Premieră cu piesa Mielul turbat. Rezultatele nu sînt deloc rele: cabinetul tehnic, care a funcționat formal pînă acum, prinde viață, iar numărul inovatorilor din întreprindere crește neașteptat.

Octombrie 1955:

Sărbătorim zece ani de activitate. Spectacol festiv, expoziție, oaspeți, discursuri, flori.

Noiembrie 1957:

Premieră cu Tragedia optimistă. Se spune că sîntem primii amatori care am pus această piesă în scenă. Ne bucură, „Scînteia“ publică o cronică. Aprecierile sînt favorabile.

Iulie 1958:

Turneu în Munții Vrancei. De la Poiana Secuului pînă la Zăbala, pe o distanță de mai bine de 16 km, mergem pe jos. Decorurile le expediem pe calea aerului cu... funicularul de transportat bușteni.

14 octombrie 1960:

Sărbătorim 15 ani de activitate.

În ajunul acestei sărbătoriri, am primit pe adresa redacției o invitație. A doua zi, coboram din trenul de dimineață la Nehoiu. Pe cîțiva din membrii ansamblului i-am găsit în sala de repetiții a clubului, unde fiecare fotografie, fiecare diplomă pusă cu grijă în ramă, fiecare afiș și fiecare machetă de decor lucrată cu migală vorbeau despre nașterea și viața cite unui spectacol. Aici la club l-am cunoscut pe Nicolae Pascu, fondatorul, instructorul și animatorul echipei, un tînăr de o cuceritoare modestie; pe Aspasia Pascu, soția sa, regizoare de culise și, la nevoie, interpretă; pe Iosif Zazuleac, electricianul întreprinderii și, firește, maestrul de lumini al ansamblului (dar care e și actor și, pe deasupra, mai cîntă la flaut și piculină în orchestra ansamblului); pe Ștefan Popescu — „nea Fane“ — maistru mecanic în timpul orelor de producție și radiofonist, operator cinematografic, actor și fotograf amator în timpul liber; pe „nea Rudi“ — unul din veteranii colectivului de teatru —, vopsitor la remiza de vagoane și pictor executant al decorurilor (pe scenă e actor, mandolinist și chitarist); pe George Baiculescu, pe Alexandru Schäffer, pe Nicolae Birsan... Aceștia sînt doar cîțiva din cei peste 600 de muncitori și funcționari care au fost pe rînd, din 1945 și pînă astăzi, membri ai ansamblului. Cele 529 de spectacole pe care le-au dat în acest interval, cele 250 de deplasări pe care le-au făcut pe vreme frumoasă, pe vînt sau ploaie, precum și cei 295.300 de spectatori care i-au aplaudat sînt mărturia unei activități pline de roade. Ca și cele 27 de diplome primite cu prilejul diferitelor concursuri la care au participat.

Ilie Rusu

